Goedkeuring en uitvoering van de op 29 mei 1972 te Luxemburg tussen Nederland, België en Luxemburg gesloten Overeenkomst tot unificatie van accijnzen

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Algemeen

Het wetsontwerp strekt tot goedkeuring van de Benelux-overeenkomst tot unificatie van accijnzen (*Trb.* 1972, . .) [1]), welke op 29 mei 1972 te Luxemburg is ondertekend. Het bevat mede de uit die overeenkomst voortvloeiende wijzigingen van de nationale accijnswetten.

Zoals reeds in de gemeenschappelijke memorie van toelichting bij de overeenkomst, die is gepubliceerd in rubriek . . van *Trb.* 1972, . . , is vermeld, hebben de drie regeringen op de Benelux Regeringsconferentie, gehouden te 's-Gravenhage op 28 en 29 april 1969 (10 127, nr. 2), de beslissing genomen de formaliteiten aan de binnengrenzen af te schaffen en met het oog daarop tot een zekere gelijkheid van de accijnsbepalingen te komen.

Alvorens op de afspraken zoals die zijn neergelegd in de overeenkomst – naast hetgeen daaromtrent in de gemeenschappelijke memorie van toelichting is opgenomen – een verdere toelichting te geven, zouden de ondergetekenden hun waardering willen uitspreken over het vele in de afgelopen jaren verrichte voorbereidende werk en de tijdens die voorbereidingen reeds in principe genomen beslissingen. Zij brengen, nu alles tot een einde is gebracht, op deze plaats hiervoor gaarne dank aan hun ambtsvoorgangers.

Dat het toch nog zo lang heeft geduurd voordat een definitief resultaat kon worden bereikt, komt omdat de drie regeringen voor uitermate moeilijke beslissingen zijn geplaatst, welke diep ingrijpen in hun nationale fiscale politiek. De sterke politieke wil bij alle drie regeringen om de gewenste harmonisatie tot stand te brengen heeft ten slotte tot een voor alle partijen aanvaardbare oplossing geleid. Maar de te overwinnen moeilijkheden waren wel zodanig in aantal en omvang dat de in april 1969 tijdens de Benelux Regeringsconferentie gemaakte afspraken om per 1 november 1970 de tarieven, de maatstaven en de heffingsmodaliteiten van de in de drie landen van kracht zijnde accijnzen gelijk of nagenoeg gelijk te maken, niet op de afgesproken datum konden worden gehonoreerd. Hoewel op de vergadering van het Comité van Ministers op het niveau van de regeringshoofden, gehouden te Luxemburg op 6 juli 1970, kon worden medegedeeld dat de standpunten van de verschillende delegaties zeer aanzienlijk tot elkaar waren gekomen, heeft het tot 8 mei 1972 geduurd voordat uiteindelijk volledig overeenstemming over alle punten kon worden bereikt.

Het uitblijven van een spoedige overeenstemming is mede veroorzaakt door de noodzaak in de overeenkomst niet alleen de afspraken met betrekking tot de hoogte van de accijnstarieven neer te leggen, doch mede die inzake het tijdstip waarop de bepalingen van de overeenkomst in werking zullen treden. De ervaring in het verleden, dat over het tijdstip van inwerkingtreding van het in 1950 gesloten Benelux Accijns-Unificatie-Verdrag – welk tijdstip was overgelaten aan nadere ministeriële afspraken – geen overeenstemming kon worden bereikt, heeft ertoe geleid te streven naar het opnemen in deze overeenkomst zelf van concrete data op dat punt.

De ondergetekenden prijzen zich gelukkig, dat zij er, met hun Benelux-partners, in geslaagd zijn thans de tijdstippen van inwerkingtreding in de overeenkomst zelf vast te leggen.

In de overeenkomst zijn de afspraken neergelegd die tussen de drie landen zijn gemaakt met betrekking tot de tarieven, de maatstaven en de heffingsmodaliteiten van de in de drie landen van kracht zijnde accijnzen. Daarmede zijn de voorwaarden vervuld welke door de Benelux Regeringsconferentie zijn gesteld om tot afschaffing van de formaliteiten aan de binnengrenzen van de Benelux voor wat betreft de accijnzen te komen. Die unificatie biedt niet alleen uit psychologisch oogpunt grote voordelen doch ook op zakelijke gronden. Het vervullen van formaliteiten aan de binnengrenzen wordt immers weer verder beperkt. Zoals hierna uit de toelichting zal blijken, kan helaas nog niet worden gesproken van het opheffen van de laatste belemmering om tot een geheel open grens te komen. Vooralsnog moeten bij het passeren van de binnengrenzen ook na het in werking treden van de accijnsovereenkomst nog enkele formaliteiten, zij het niet betrekking hebbende op de accijnzen, worden verricht. Deze formaliteiten, op het gebied van de omzetbelasting, de statistiek en ook op monetair gebied, moeten echter gezien worden als van aflopende aard. Ter uitvoering van de Regeringsconferentie wordt gestreefd naar een zo spoedig mogelijke opheffing ervan.

Van alle bepalingen in de accijnswetten van de drie landen is nagegaan of handhaving ervan een belemmering zou betekenen voor de afschaffing van de formaliteiten aan de binnengrenzen. Dit onderzoek strekte zich uit zowel tot de materiële als tot de meer formele bepalingen in de onderscheiden accijnswetten. Zo zijn om een enkel voorbeeld te noemen onderzocht de gevallen waarin vrijstelling van accijns wordt verleend, de grootte van de kortingen die op de verschuldigde accijnsbedragen worden toegekend voor de bij de vervaardiging, de opslag of het vervoer van accijnsgoederen opgetreden verliezen, de bepalingen die de teruggaaf van accijns regelen, de voorschriften inzake het opslaan en het vervoer van accijnsgoederen. Bij de beoordeling van al die bepalingen is als criterium aangehouden de vraag of de toepassing van de accijnsbepalingen in de landen al dan niet het intraverkeer van de accijnsgoederen zodanig zal beïnvloeden dat van een ongelijke economische werking van de accijns moet worden gesproken. Bleek dit het geval te zijn of moest voor een ongelijke economische werking van de accijns worden gevreesd, dan is na onderling overleg overeengekomen de betreffende bepalingen te wijzigen. Het overleg heeft plaatsgevonden in de daartoe in het kader van de Benelux aangewezen organen.

De daarbij bereikte overeenstemming is niet steeds formeel in deze of in een andere overeenkomst neergelegd. Voor Nederland zijn de wijzigingen opgenomen in het onderhavige wetsontwerp. Als voorbeeld van een zodanige wijziging moge worden verwezen naar het vervallen van de zgn. delcredere korting voor alcoholhoudende stoffen welke tot verbruik worden uitgeslagen uit een kredietpand (artikel 2, letter R).

Wanneer de bestaande nationale bepalingen in de accijnswetten door het onderhavige wetsontwerp niet worden ge-

---

[1]) Het betreffende *Tractatenblad* is nog niet verschenen.
[2]) Verbetering van misstellingen.

wijzigd, dan houdt dat in dat het onderzoek vooralsnog heeft uitgewezen dat de toepassing van die bepalingen niet zal leiden tot een ongelijke economische werking van de accijnzen in de Benelux. Naar het oordeel van de ondergetekenden zullen de verschillen in de accijnsbepalingen die blijven bestaan, het intraverkeer niet zodanig beïnvloeden.

Bij het komen tot overeenstemming met de Beneluxpartners hebben de ondergetekenden ernaar gestreefd een zeker evenwicht te verkrijgen tussen enerzijds de offers die van Nederlandse kant moeten worden gebracht om tot die overeenstemming te geraken en anderzijds de voordelen die zijn verbonden aan het opheffen van de accijnsformaliteiten aan de binnengrenzen. Hoewel deze voordelen moeilijk steeds in concreto zijn af te wegen tegen bijv. de budgettaire gevolgen van de unificatie van de accijnzen of de zekere gebondenheid van de accijnstarieven door de drie landen, kan naar de mening van de ondergetekenden gesproken worden van een evenwichtig geheel. Daaraan doet niet af dat de inwerkingtreding van de accijnsovereenkomst op 1 januari 1973 niet betekent dat deze goederen op dat moment in alle gevallen zonder een enkele formaliteit de binnengrenzen kunnen passeren. Andere formaliteiten kunnen immers vooralsnog niet achterwege blijven. Daarom kunnen de voordelen van de accijnsovereenkomst voor de ondernemers tijdelijk nog niet geheel tot hun recht komen. De overeenkomst is evenwel een belangrijke schakel op de weg naar een totaal vrij verkeer van goederen in de Benelux. In dat perspectief bezien achten de ondergetekenden de „prijs" die Nederland voor deze accijnsovereenkomst heeft moeten betalen geheel verantwoord. De overeenkomst bevat ook een aantal algemene bepalingen die de strekking hebben het onbelemmerde grensoverschrijdende vervoer van accijnsgoederen in de toekomst te handhaven. Reeds in de besluiten van de Benelux Regeringsconferentie van april 1969 was over een aantal van die bepalingen overeenstemming bereikt.

De procedures die in de overeenkomst zijn voorzien om in de toekomst tot wijziging van de gemeenschappelijke accijnstarieven te komen, maken duidelijk dat de autonomie van de drie landen op dit gebied door deze overeenkomst sterk aan banden is gelegd. Alleen in gezamenlijk overleg en met toestemming van alle partners zal het voortaan nog mogelijk zijn wijzigingen van principiële aard, waaronder die met betrekking tot de gemeenschappelijke tarieven, aan te brengen. Deze beperking van de autonomie betekent in de praktijk voor Nederland geen belemmering van wezenlijke betekenis aangezien de accijnstarieven in de afgelopen jaren reeds op een zodanig niveau zijn gebracht dat belangrijke verhogingen ervan, in verband met de verstoringen van concurrentieverhoudingen in de grensstreken die zij oproepen, niet tot de reële mogelijkheden behoren.

Als voorbeeld zij vermeld de situatie bij tabaksfabrikaten en benzine, waar bij een verdere verhoging van de accijnstarieven het vraagstuk van de verstoring van de concurrentieverhoudingen in de grensstreken zich onmiddellijk aan ons opdringt.

Binnen bepaalde marges mogen de landen echter autonoom afwijken van de overeengekomen tarieven van de gemeenschappelijke accijnzen, mits de afwijking zodanig is dat geen aanleiding bestaat tot het instellen of handhaven van grensformaliteiten. Over de grootte van de marges zijn geen afspraken gemaakt. Per accijnsmiddel zal wanneer daartoe aanleiding bestaat worden bezien of afwijking van het gemeenschappelijk tarief mogelijk is. Voor zoveel nodig kunnen administratieve voorzieningen worden getroffen om de heffing naar het afwijkende tarief te waarborgen. Aangezien de mogelijkheden van het treffen van administratieve voorzieningen met name bij het betrekken van goederen uit de partnerlanden voor de accijnzen in het algemeen niet groot zullen zijn, zal de mogelijkheid tot het autonoom afwijken van de tarieven in de praktijk slechts beperkte toepassing kunnen vinden .

Uit het vorenstaande volgt dat het autonoom afwijken van de tarieven van de gemeenschappelijke accijnzen van een aantal thans niet in concreto te bepalen factoren afhankelijk is.

Om die reden is het noodzakelijk de accijns op benzine te onttrekken aan de werkingssfeer van de Wet tot tijdelijke verhoging of verlaging van belasting op grond van conjuncturele overwegingen (*Stb.* 1970, 605). Het niet meer kunnen voldoen aan de eis dat de in die wet genoemde belastingen gezamenlijk in een tariefwijzigng worden betrokken brengt dit mede.

Een unificatie van accijnzen met afschaffing van formaliteiten aan de binnengrenzen betekent dat accijnsgoederen waarvoor de gemeenschappelijke accijns is betaald vrij in de Benelux kunnen circuleren. Uitgaande van het beginsel dat de opbrengst van de accijns toekomt aan het land waar de goederen worden verbruikt is nagegaan op welke wijze de opbrengst van de gemeenschappelijke accijnzen tussen de landen moet worden verdeeld. Alvorens daarbij een sleutel te hanteren die geen enkele verplichting voor de ondernemers medebrengt – gedacht is aan een verdeling op basis van de bevolking of van het bruto nationaal produkt in de drie landen – ligt het in het voornemen gedurende enkele jaren ervaring op te doen door de ondernemers die veraccijnsde goederen over de binnengrenzen zenden of ontvangen in het binnenland een rechtstreekse opgave te laten doen. Het totaal van deze opgaven kan worden vergeleken met de resultaten waartoe een verdeling van de gemeenschappelijke accijnzen volgens de hiervoor vermelde sleutels zou leiden. Aan de hand van de bereikte uitkomsten zal alsdan een keus worden gedaan op welke wijze de verdeling van de gemeenschappelijke accijnzen zal plaatsvinden.

De inwerkingtredingsdatum van 1 januari 1973 betekent, dat van dat tijdstip af de formaliteiten voor wat betreft de accijnzen, aan de intragrens tussen België en Nederland tot het verleden zullen gaan behoren.

In samenhang met de bij de wet van 15 december 1971, *Stb.* 757, goedgekeurde overeenkomst tot eenmaking van het Benelux-accijnsgebied kunnen van 1 januari 1973 af accijnsgoederen de hiervoor bedoelde intragrens ongehinderd passeren. Hoewel het noodzakelijk is gebleken voor enkele accijnzen op een aantal punten een overgangsvoorziening in de overeenkomst op te nemen, betekent dit niet dat op 1 januari 1973 voor die accijnzen de formaliteiten aan de intragrens tussen België en Nederland zullen blijven bestaan.

Het verschil in accijnsdruk gedurende de overgangsperiode tussen Nederland en België voor de desbetreffende produkten wordt niet als een dermate ongunstige beïnvloeding van het intraverkeer beschouwd, dat uit dien hoofde nog formaliteiten zouden moeten worden gehandhaafd.

Voor het verkeer van die accijnsgoederen tussen België en Luxemburg – waar de verschillen groter zijn – voorziet de overeenkomst nog in de mogelijkheid van tijdelijke grensformaliteiten.

De opheffing van de grensformaliteiten voor accijnsgoederen aan de intragrens tussen Nederland en België met ingang van 1 januari 1973 betekent niet dat op die datum het aantal Nederlandse belastingambtenaren aan de intragrens zal worden gewijzigd omdat in het personeelsbeleid in de afgelopen jaren reeds rekening is gehouden met de mogelijkheid van het wegvallen van accijnscontroles aan die grens.

Goederen die aan accijns zijn onderworpen zijn ook aan omzetbelasting onderworpen. Bij het passeren van de intragrens moeten dan ook de voor de omzetbelasting vereiste formaliteiten worden vervuld.

Intussen zijn laatstbedoelde formaliteiten in omvang en betekenis afgenomen vooral nadat het stelsel van de b.t.w. is ingevoerd. In verreweg de meeste gevallen wordt aan de grens geen omzetbelasting meer betaald. In het algemeen moet thans nog een op de goederen betrekking hebbende kopie-factuur aan de grens worden afgegeven; bij uitvoer uit Nederland bestaat die verplichting niet.

Intussen wordt de mogelijkheid onderzocht of ook de overlegging van die kopie-factuur aan de grens achterwege kan worden gelaten.

Gelet op het grote belang dat wordt gehecht aan een spoedige inwerkingtreding van de overeenkomst, hebben de drie regeringen ervan afgezien de overeenkomst aan de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad om advies toe te zenden. Hoewel de overeenkomst als een uitermate belangrijke stap in de Beneluxontwikkeling moet worden gezien, achten

zij het verantwoord in de gegeven omstandigheden te volstaan met een toezending van de overeenkomst aan die Raad ter kennisneming. Zij gaan er daarbij van uit dat de Beneluxraad de belangrijkheid van een spoedige inwerkingtreding onderschrijft en om die reden begrip zal hebben voor de gevolgde procedure.

Bij de besprekingen die tot het sluiten van de overeenkomst hebben geleid, zijn de ontwikkelingen in de E.G. op het gebied van de harmonisatie van de accijnzen mede in de beschouwingen betrokken geweest. Wat betreft het stelsel van heffing van de accijns op sigaretten was het mogelijk met een E.G.-resolutie (namelijk die van 21 april 1970) rekening te houden. Met betrekking tot de andere accijnzen bevindt de harmonisatie van de stelsels van heffing zich nog in het stadium van studie. Om die reden kon bij de besprekingen over de overeenkomst niet op het resultaat van een mogelijke harmonisatie in de E.G. worden vooruitgelopen. Voor een meer uitgebreid overzicht van de stand van zaken met betrekking tot deze harmonisatie mogen de ondergetekenden verwijzen naar onderdeel III, punt 5, van het Verslag betreffende de uitwerking en de toepassing van het E.E.G.-Verdrag en Euratom Verdrag over 1971 (**11 773**).

Overeengekomen wijzigingen

De in de overeenkomst neergelegde tarieven van de accijnzen zijn te beschouwen als een compromis dat pas na langdurige besprekingen kon worden bereikt. De ondergetekenden alsmede hun voorgangers zijn er bij de onderhandelingen steeds van uitgegaan dat de accijnzen als één geheel moesten worden bezien. Zij hebben er naar gestreefd zowel de belangen van de schatkist als die van de contribuabelen en van het bedrijfsleven zo goed mogelijk in het oog te houden. Hoewel over en weer concessies moesten worden gedaan, menen zij dat zij erin zijn geslaagd een, uit verschillend oogpunt bezien, in totaal aanvaardbaar resultaat te hebben verkregen.

Uit het hierna opgenomen budgettaire overzicht blijkt, dat invoering van het pakket van maatregelen betekent een lagere budgettaire opbrengst op jaarbasis van f 151 mln., welk bedrag wordt teruggebracht tot f 94 mln., wanneer de vrijstelling van accijns voor huisbrandolie en de teruggaaf van olieaccijns voor tuinbouwprodukten zijn afgeschaft. Bij de beoordeling van deze bedragen moet niet worden vergeten dat in de afgelopen jaren, vooruitlopende op de overeenkomst, reeds een aantal wijzigingen van de accijnzen, waaronder verhogingen, is ingevoerd.

Zo is met ingang van 1 januari 1972 bij de wet van 15 december 1971, *Stb.* 731, een accijns van alcoholvrije dranken ingevoerd en is bij de wet van 15 december 1971, *Stb.* 732, het bedrag van de accijns op benzine verhoogd. Reeds met ingang van 7 juli 1969 is de accijns van suiker – tijdelijk – verlaagd tot ten naaste bij het bedrag dat in de overeenkomst voor suiker is vermeld. Die tijdelijke verlaging is laatstelijk verlengd bij de wet van 15 december 1971, *Stb.* 733. Ook bij de verlaging van de accijns op sigaretten met ingang van 1 januari jl., neergelegd in de wet van 15 december 1971, *Stb.* 728, is rekening gehouden met de toen in de Benelux op dat punt bestaande vooruitzichten. Deze wijzigingen hadden als budgettaire consequenties een meeropbrengst op jaarbasis van in totaal f 205 mln.

Alvorens per accijnsmiddel nader in te gaan op de wijzigingen die ingevolge de overeenkomst in de accijnswetten moeten worden aangebracht, volgt hieronder een korte samenvatting van de voor Nederland belangrijkste wijzigingen van de accijnstarieven per 1 januari 1973:

a. voor alcohol een accijnsverlaging van f 1700 tot f 1593 per hl.; voor parfumerieën, toiletartikelen en kosmetische produkten een accijnsverlaging van f 850 tot f 522 per hl;

b. voor bier, wijn en suiker geen tariefwijzigingen van betekenis;

c. voor alcoholvrije dranken een verlaging van de accijns van mineraalwater van f 14,50 tot f 7,25 per hl;

d. voor tabaksfabrikaten:

1. sigaretten geen wijziging;

2. sigaren een belastingverlaging van 20,71 pct. tot 18,93 pct. van de kleinhandelsprijs;

3. cigarillo's een belastingverlaging van 26,71 pct. tot 24,19 pct. van de kleinhandelsprijs;

4. kerftabak een belastingverlaging van 48,11 pct. tot 42,56 pct. van de kleinhandelsprijs;

e. voor minerale oliën:

1. benzine een accijnsverlaging van f 39,75 tot f 38,73 per hl;

2. petroleum een accijnsverhoging van f 2,80 tot f 3,26 per hl;

3. gasolie een accijnsverlaging van f 4,40 tot f 3,26 per hl;

4. dieselolie (wegvervoer) een accijnsverhoging van f 4,40 tot f 15,57 per hl, onder afschaffing van de dieseltoeslag motorrijtuigenbelasting voor vrachtauto's en bussen;

5. smeerolie een afschaffing van de accijns van f 1,40 per 100 kg;

6. stookolie geen tariefwijziging;

7. afschaffing van de vrijstelling van accijns voor huisbrandolie en van de restitutie van accijns op tuindersolie uiterlijk 1 januari 1974.

De invloed van deze maatregelen op de prijsindex is op 1 januari 1973 een verlaging met 0,12 pct. en met ingang van 1 januari 1974 of zoveel eerder als tot de maatregelen onder *e* sub 7 wordt overgegaan, een verhoging met 0,08 pct.

Naast de vaststelling in de drie landen van de hoogte van de tarieven en de daarmede samenhangende wijzigingen in de accijnswetten, bleek het noodzakelijk over de inhoud van nog enkele andere accijnsbepalingen overeenstemming tussen de drie partners te bereiken. Deze bepalingen beïnvloeden namelijk mede de accijnsdruk op de goederen in de drie landen. Voor Nederland betekent dit, dat in de accijnswetten nog enkele wijzigingen moeten worden aangebracht welke in het volgende bij de desbetreffende accijns worden aangegeven.

Hierna volgt een nadere toelichting per accijnsmiddel op de voorgestelde wijzigingen.

a. Alcohol

Bij vergelijking van de bestaande accijnstarieven met die welke in de overeenkomst zijn neergelegd, blijkt dat de accijns van alcohol in Nederland met ruim f 100 per hl ad 100 percent moet worden verlaagd. Daarmee komt dat tarief op het huidige accijnstarief voor alcohol in België. Hoewel de ondergetekenden het thans in Nederland geldende accijnstarief voor alcohol niet te hoog achten, is het niet mogelijk gebleken de Beneluxpartners te bewegen in de Benelux het Nederlands tarief van de alcoholaccijns als gemeenschappelijk accijnstarief te aanvaarden. Gezien de hoogte van de alcoholaccijns in de Luxemburg omringende landen, achtte dat land het niet mogelijk de Luxemburgse accijns ad Fr. 17 000 per hl ad 100 percent te verhogen tot het niveau van de Belgische alcoholaccijns. Aangezien het zowel voor België als voor Nederland mede om budgettaire redenen niet wenselijk werd geoordeeld het gemeenschappelijk accijnstarief voor de gehele Benelux te stellen op het niveau van de Luxemburgse alcoholaccijns, is overeengekomen dat Luxemburg zijn tarief handhaaft en gebruik maakt van de voor dat land in de besluiten van de Regeringsconferentie van april 1969 opgenomen mogelijkheid om bijzondere regelingen te treffen. Deze hebben tot gevolg dat voor alcohol waarvoor in Luxemburg de accijns is betaald en welke uit dat land wordt overgebracht naar België of Nederland, een aanvullende alcoholaccijns wordt geheven welke gelijk is aan het verschil tussen het gemeenschappelijke tarief en het Luxemburgse tarief voor alcohol. De heffing van deze accijns vindt plaats hetzij bij overschrijding van de intragrens tussen Luxemburg en België, hetzij bij binnenkomst van deze alcohol in Nederland anders dan via die intragrens.

Voor alcohol waarvan de gemeenschappelijke accijns in België of Nederland is voldaan en welke wordt overgebracht naar Luxemburg, wordt het verschil tussen het gemeenschappelijke accijnstarief en het Luxemburgse accijnstarief teruggegeven.

Met betrekking tot ethylalcoholhoudende produkten wordt rekening gehouden met de daarin aanwezige alcohol, ongeacht de alcoholsterkte van die produkten. Dit is in overeenstemming met de gedragslijn voor de heffing van het invoerrecht van deze produkten.

Voor wat betreft de hoogte van de alcoholaccijns voor parfumerieën, toiletartikelen en kosmetische produkten en voor alcoholhoudende stoffen die dienen voor de bereiding van die produkten, is overeengekomen het tarief vast te stellen op ongeveer een derde van het tarief van de gemeenschappelijke alcoholaccijns.

De in de Nederlandse alcoholaccijnswet voorkomende bepaling dat voor alcoholhoudende stoffen welke uit een branderij, distilleerderij van de eerste klasse of bergplaats tot verbruik worden uitgeslagen, de accijns wordt verminderd met 1 pct. als vergoeding voor renteverlies en voor gevaar van onverhaalbaarheid (zgn. delcredere korting) is in de accijnswetgeving van de partnerlanden onbekend. Omdat deze bepaling van invloed is op de uiteindelijke hoogte van het tarief van de alcoholaccijns en noch België noch Luxemburg bereid waren haar in hun accijnswetgeving over te nemen, moet zij in de Nederlandse alcoholaccijnswet vervallen. Nu in Nederland de alcoholaccijns wordt verlaagd, bestaat daartegen naar de mening van de ondergetekenden geen overwegend bezwaar.

In de partnerlanden mogen stoffen, houdende andere alcoholen dan ethylalcohol (bijv. methylalcohol), niet aanwezig zijn in produkten voor inwendig of uitwendig gebruik door de mens. Nadat de deskundigen op het gebied van de volksgezondheid in de Benelux een advies tot een algemeen verbod van deze stoffen voor bedoeld gebruik hadden uitgebracht, heeft Nederland zich verplicht eveneens een zodanig verbod in de accijnswetgeving op te nemen.

Opgemerkt zij dat dit verbod uiteraard niet geldt voor produkten die deze stoffen bevatten en worden aangewend voor ander gebruik dan door de mens of indien deze produkten worden uitgevoerd buiten de Benelux.

Voorts is overeenstemming bereikt over een andere regeling inzake de vervaardiging, het vervoer en het voorhanden hebben van distilleertoestellen. Het nieuwe regime betekent voor Nederland een vereenvoudiging, zonder dat de waarborg tegen fraude is verminderd.

b. Bier

Het gemeenschappelijke accijnstarief voor bier ligt op het niveau van de huidige bieraccijns in Nederland. Dit houdt in dat zowel in België als in Luxemburg het tarief voor deze accijns moet worden verdubbeld.

Een eerste stap tot verhoging heeft België inmiddels gedaan; voor Luxemburg is voorzien een eerste toenadering met een percentage van 50 van het gemeenschappelijke tarief uiterlijk 1 januari 1974. Om de verdere aanpassing in deze landen aan het niveau van de gemeenschappelijke accijns te vergemakkelijken, is in de overeenkomst een overgangstermijn voorzien van respectievelijk één en drie jaar waarbinnen de accijnstarieven voor bier in België en Luxemburg op het gemeenschappelijk accijnsniveau moeten zijn gebracht.

Dit betekent dat van 1 januari 1973 tot uiterlijk 1 januari 1974 de accijnsdruk op bier in België gemiddeld Fr. 16 per hectolitergraad lager is dan in Nederland. De ondergetekenden achten dit verschil in accijns, dat neerkomt op ongeveer 2 cent per flesje bier van 30 cc, ook zonder grensformaliteiten aanvaarbaar voor een periode van maximaal een jaar. Zij zijn van mening dat dit verschil voor die korte periode niet tot gevolg zal hebben dat het intraverkeer voor bier in ongunstige zin zal worden beïnvloed.

In de overgangsbepalingen is voorzien dat aan de intragrens tussen Luxemburg en België ook gedurende de overgangsperiode voor bier heffingen en restituties van bieraccijns kunnen plaatsvinden.

Als tegemoetkoming aan de kleine brouwerijen – in België zijn veel van deze brouwerijen gevestigd – voorziet het gemeenschappelijke accijnstarief in een vierde trapje voor de eerste 10 000 hectolitergraden wort. Verder zijn in vergelijking met het bestaande Nederlandse tarief voor de bieraccijns de verhoudingen tussen de tarieven van de trapjes onderling ten gunste van de kleine brouwerijen gewijzigd, hetgeen ook doorwerkt in de accijnsbedragen welke de grotere brouwerijen zijn verschuldigd.

De criteria die bij invoer van bier toepassing vinden voor de berekening van de accijns, zijn anders geformuleerd. Dit betekent voor de praktijk evenwel geen wijziging.

c. Gegiste vruchtendranken

Voor gegiste vruchtendranken en mousserende gegiste dranken waren de accijnstarieven in de Benelux reeds eerder geünifieerd. Deze tarieven zijn ongewijzigd in de overeenkomst opgenomen. Hoewel van Nederlandse zijde sterk is aangedrongen op een verhoging van de reeds jarenlang bestaande tarieven voor de wijnaccijns die, in vergelijking met die van de andere accijnzen, ver zijn achtergebleven, is het niet mogelijk gebleken tot overeenstemming te komen over een verhoging. Vooral van Luxemburgse zijde bestaan hiertegen onoverkomelijke bezwaren, gezien het relatief grote belang van de wijnbouw in dat land. De omstandigheid dat Duitsland en Italië geen wijnaccijns kennen en Frankrijk slechts een zeer lage accijns, is op de Luxemburgse houding mede van invloed geweest.

De opzet van het accijnsstelsel van gegiste dranken van andere vruchten dan druiven, krenten of rozijnen is zodanig gewijzigd dat de thans bij de vervaardiging van die dranken in de Benelux geldende voorwaarden voor vrijstelling van accijns tevens toepassing vinden bij invoer van die dranken. Door deze wijziging wordt de tenachterstelling van de binnenlandse fabrikant ten opzichte van de invoer opgeheven. Voorts is de mogelijkheid opgenomen om bepaalde niet-mousserende gegiste dranken die niet zijn vervaardigd uit vruchten, maar bijv. uit rabarberstelen, honing of rijst, voor de heffing van accijns met vruchtendranken gelijk te stellen.

Voor mousserende gegiste dranken zijn zowel voor de in het binnenland vervaardigde als voor de ingevoerde dranken de verschillende accijnstarieven niet alleen gekoppeld aan de soort van de verwerkte vruchten doch tevens aan het alcoholgehalte van de dranken. De toepassing van de lagere accijnstarieven kunnen de Ministers afhankelijk stellen van voorwaarden die in onderling overleg tussen de partnerlanden uniform worden geformuleerd en die zowel gelden bij de vervaardiging in Benelux als bij invoer. Op deze wijze zal ook voor deze dranken de thans bestaande tenachterstelling van de binnenlandse fabrikant tot het verleden gaan behoren.

d. Alcoholvrije dranken

Door alle drie landen is het standpunt ingenomen dat naast de reeds bestaande accijnzen op alcoholhoudende dranken een accijns op alcoholvrije dranken, zgn. frisdranken, niet kan worden gemist. In de op 23 februari jl., ref. Com. (72) 225, verschenen publikatie van de E.E.G.-Commissie inzake voorstellen voor richtlijnen van de Raad inzake accijnzen en daarmede gelijkgestelde belastingen geeft de Commissie te kennen dat hoewel er voor de heffing van deze accijns argumenten zijn aan te voeren zij van mening is dat de sociale overwegingen en de volksgezondheid zwaarder wegen zodat deze heffing best achterwege kan blijven. In aanmerking nemende de voorzichtige formulering van dit standpunt van de E.G.-commissie, de omstandigheid dat nog geenszins vaststaat dat dit standpunt van de Commissie ook door de Regeringen wordt gedeeld, zouden de ondergetekenden mede in aanmerking nemende dat een harmonisatie van accijnstarieven in E.G.-verband niet op korte termijn zal kunnen worden gerealiseerd het geen wijs beleid achten de in Benelux-verband bereikte overeenstemming

over de unificatie van een accijns op alcoholvrije dranken, thans weer open te breken.

Het gemeenschappelijk tarief voor de accijns van alcoholvrije dranken is in de overeenkomst vastgesteld voor mineraalwater op f 7,25 en voor de overige frisdranken op f 14,50 per 100 liter, zijnde de thans in België geldende tarieven. Wat Nederland betreft is, zoals bekend, met ingang van 1 januari 1972 een accijns op de dranken ingevoerd waarbij het tarief voor beide soorten dranken per 1 september 1972 is bepaald op f 14,50 per 100 liter in de verwachting dat in de Benelux ook voor mineraalwater over dit tarief tot overeenstemming zou kunnen worden gekomen.

Nadien is het echter niet mogelijk gebleken voor mineraalwater een hoger tarief vast te stellen dan f 7,25 per 100 liter. De ondergetekenden kennen de bezwaren van de Nederlandse fabrikanten tegen een verschillend tarief voor deze soorten dranken. De door hen aangevoerde argumenten hebben de Beneluxpartners echter niet kunnen doen besluiten het Nederlandse tarief als gemeenschappelijk tarief te aanvaarden.

Voor Luxemburg – alwaar de alcoholvrije dranken nog niet aan een accijns zijn onderworpen – is voorzien een invoering van de accijns van alcoholvrije dranken uiterlijk 1 januari 1976.

e. Suiker

Voor suiker betekent de overeenkomst dat de accijns op f 4,34 per 100 kg wordt vastgesteld, dus iets lager dan het thans reeds tijdelijk verlaagde tarief van f 4,50.

Voor alle soorten suiker zal een uniform accijnstarief gelden. Het alleen in Nederland bestaande lagere tarief voor ruwe suiker en basterdsuiker kon door de partnerlanden niet worden aanvaard. Gezien het lage niveau waarop de suikeraccijns nu is vastgesteld, hebben de ondergetekenden er mee ingestemd deze uitzondering niet in de overeenkomst op te nemen.

f. Tabaksfabrikaten

In alle drie landen van de Benelux wordt de tabaksaccijns geheven door middel van accijnszegels welke op de verpakking moeten worden aangebracht en welke alleen geldig zijn in het eigen land. De omzetbelasting wordt in de drie landen op gelijke wijze als de accijns berekend over de op het accijnszegel vermelde kleinhandelsprijs en is, evenals de accijns, in die prijs begrepen. Dat wil zeggen dat het accijnszegel dient als bewijs dat zowel de accijns als de omzetbelasting is voldaan.

Het bestaande accijnsregime in de drie landen biedt de mogelijkheid om tabaksfabrikaten welke zijn bestemd om te worden verkocht in een partnerland, reeds bij aflevering uit de fabriek te voorzien van de in dat partnerland geldende accijnszegels. Op deze wijze kunnen tabaksfabrikaten in het handelsverkeer over de intragrenzen worden vervoerd zonder dat bij de grensoverschrijding op de tabaksfabrikaten accijnszegels moeten worden aangebracht. Onder deze omstandigheid kunnen de formaliteiten inzake accijnzen en omzetbelasting voor die tabaksfabrikaten aan de intragrens worden afgeschaft, daar het ongezegeld ten verkoop voorhanden hebben van tabaksfabrikaten – waaronder begrepen het niet met de juiste zegels voorhanden hebben – in de accijnswetten van alle drie landen strafbaar is gesteld. Afschaffing van de grensformaliteiten voor met accijnszegels voorziene tabaksfabrikaten betekent echter dat reizigers en grensbewoners zonder in strijd te komen met fiscale voorschriften onbeperkt tabaksfabrikaten voor eigen gebruik uit het partnerland mogen meenemen. Wanneer nu de accijns- of omzetbelastingdruk in de drie landen verschillend is, bestaat de mogelijkheid dat om die reden het prijsverschil tussen dezelfde tabaksfabrikaten aan weerszijde van de intragrenzen zodanig is dat verstoring van concurrentieverhoudingen intreedt. Gezien de nauwe samenhang die blijkens het vorenstaande, anders dan bij de andere accijnzen, bestaat tussen de hoogte van de belastingen en de prijs van de goederen, is er bij de onderhandelingen met name naar gestreefd de grootte van de totale belastingdruk in de drie landen zodanig te bepalen, dat in het algemeen als gevolg daarvan de prijzen van de tabaksfabrikaten van dezelfde merken gelijk kunnen worden of tot binnen aanvaardbare grenzen elkaar kunnen naderen.

Het aanzienlijke verschil in prijzen van tabaksfabrikaten in de Belgisch–Luxemburgse Economische Unie enerzijds en Nederland anderzijds vormde een moeilijk punt in de onderhandelingen over de overeenkomst. Was het voor de Belgisch–Luxemburgse Economische Unie bijzonder moeilijk de belastingdruk op tabaksfabrikaten te verzwaren, voor Nederland stuitte het evenzeer op grote bezwaren de accijns en de omzetbelasting zodanig vast te stellen dat de prijzen het peil van de partnerlanden zouden kunnen bereiken. Uiteindelijk is het gelukt een voor alle drie partijen aanvaardbaar compromis te bereiken.

Dit compromis betekent voor Nederland dat de belastingdruk op sigaren, cigarillo's, rooktabak, droge pruimtabak en snuif wordt verlaagd en dat voor sigaretten de totale belasting kan worden gehandhaafd. In het hierna opgenomen overzicht blijkt de grootte van de verlaging voor de verschillende soorten tabaksfabrikaten. Daarbij is aanvaard dat de prijzen van gelijke tabaksfabrikaten in de partnerlanden als gevolg van de lagere belastingdruk in die landen toch nog lager zullen kunnen zijn dan in Nederland. Het verschil kan echter naar de mening van de ondergetekenden niet zodanig zijn dat gevreesd behoeft te worden dat Nederlandse reizigers en grensbewoners de tabaksfabrikaten om die reden in de partnerlanden zullen gaan kopen.

In de overeenkomst zijn de accijnspercentages neergelegd voor sigaren, cigarillo's, rooktabak, droge pruimtabak en snuif. De maatregelen die zijn overeengekomen voor wat betreft de omzetbelasting, zijn niet in deze of in een andere overeenkomst opgenomen. Voor Nederland zijn deze vervat in artikel 10 van het wetsontwerp. Afgesproken is voorts dat, wanneer zich in de drie landen omstandigheden voordoen die wijziging van de omzetbelastingpercentages noodzakelijk maken, vooraf overleg zal worden gepleegd.

De in Nederland bestaande differentiaties voor rooktabak, droge pruimtabak en snuif al naar gelang de grootte van de kleinhandelsprijs, zijn gehandhaafd. Zoals bekend, komen deze differentiaties voornamelijk de kleine fabrikanten van deze tabaksfabrikaten ten goede.

Voor sigaretten is het niet mogelijk gebleken in de overeenkomst een accijnspercentage vast te stellen. Het bestaande accijnssysteem in België en Luxemburg, waarbij naast een proportioneel accijnstarief een verschillend specifiek tarief wordt geheven afhankelijk van de kleinhandelsprijs, stond het bereiken van overeenstemming over eenzelfde accijnspercentage in de drie landen voor deze tabaksfabrikaten in de weg. Zoals bekend heeft Nederland ter uitvoering van de resolutie van de Raad van de Europese Gemeenschappen (*Publikatieblad* Eur. Gem. van 28 april 1970, nr. C 50/1) bij de wet van 15 december 1971, *Stb.* 728, met ingang van 1 januari 1972 in de accijns voor sigaretten een specifiek element van 5 pct. ingevoerd.

Aangezien België en Luxemburg niet in staat waren te bepalen dat op 1 januari 1973 in die landen het accijnsstelsel zal zijn aangepast aan de hiervoor vermelde resolutie, stond voor het bereiken van het beoogde doel – opheffing grensformaliteiten voor accijnsgoederen – geen andere weg open dan in de overeenkomst een afspraak inzake kleinhandelsprijzen voor sigaretten neer te leggen. Voor de partnerlanden betekent de gemaakte afspraak dat in die landen zodanige maatregelen op het gebied van de accijnzen en de omzetbelasting zullen worden genomen dat de prijzen voor de sigaretten moeten worden verhoogd. De afstand tussen de prijzen van de zgn. populaire sigaret in Nederland, België en Luxemburg, d.w.z. de sigaret met een kleinhandelsprijs van resp. f 1,55 (plm. F 21), 18 Franc en 17 Franc per pakje van 25 stuks zal worden verkleind resp. tot ongeveer 1 Franc en 2 Franc. Daarbij is, evenals bij de andere tabaksfabrikaten, door Nederland er van uitgegaan dat het verschil in kleinhandelsprijs van 1 Franc per pakje van 25 stuks aan weerszijde van de Nederlands–Belgische grens voor de grensbewoners en de reizigers geen aanlei-

ding zal zijn om die reden sigaretten in België te kopen. Voor de sigaretten met andere kleinhandelsprijzen zullen de prijzen in dezelfde mate worden aangepast. Het reeds op 1 januari 1973 verhogen van de sigarettenprijzen in de partnerlanden tot het afgesproken niveau is niet mogelijk gebleken. Om die reden is overeengekomen dat op die datum slechts een eerste aanpassing zal plaatsvinden met 1 Franc en dat uiterlijk op 1 januari 1974 de resterende verhoging zijn beslag zal krijgen. Gezien het grote belang van de opheffing van de grensformaliteiten voor alle accijnzen gelijktijdig op 1 januari 1973, is heen gestapt over het verschil in kleinhandelsprijs van sigaretten ad F 2 aan weerszijden van de intragrens gedurende het jaar van de eerste etappe van de aanpassing.

De Nederlandse tabakverwerkende industrie is de mening toegedaan dat het verschil in prijzen tussen gelijke tabaksfabrikaten in de drie landen niet van een zodanige omvang zal zijn dat gevreesd behoeft te worden dat om die reden tabaksfabrikaten in België zullen worden gekocht.

Wanneer de prijzen van de tabaksfabrikaten om andere dan de hiervoor aangeduide fiscale redenen in één van de drie landen zodanig dreigen te wijzigen dat onaanvaardbare prijsverschillen zullen ontstaan, ligt het voor de hand dat opnieuw overleg zal moeten worden gevoerd om na te gaan op welke wijze deze ontwikkeling kan worden voorkomen.

Onderstaand staatje geeft een overzicht van de belastingdruk van tabaksfabrikaten in België en Nederland en het resultaat van de afspraken die in de overeenkomst zijn neergelegd.

en autobusvervoer af te schaffen. Dit houdt in, dat voor bedoeld vervoer de belastingheffing meer rekening zal houden met het aantal verreden kilometers.

In de Nota inzake belastingheffing van energie (**10 189**, nr. 2), waarin de vorige Regering tot de conclusie kwam dat bij een geschikte gelegenheid deze wijziging van systeem zou kunnen plaatsvinden, is berekend dat een omzetting van de dieseltoeslag in een accijns op dieselolie zou moeten inhouden een verhoging van de accijns ad 4,4 cent met ruim 12 cent per liter. In het kader van de Benelux is overeengekomen de hoogte van deze accijns vast te stellen op het Belgische tarief van f 15,57 per hl., hetgeen in het algemeen voor het vrachtvervoer in vergelijking met de bestaande dieseltoeslag, per saldo, een geringe verlaging van de kosten betekent.

Het omzetten van die toeslag in een accijnsverhoging houdt uiteraard voor de ondernemers die jaarlijks een groot aantal kilometers op de Nederlandse wegen rijden, een nadeel in. Daar staat tegenover dat voor andere ondernemers de afschaffing van de toeslag een voordeel oplevert. Naar het oordeel van de ondergetekenden is op deze wijze in ieder geval de positie van het zware grensoverschrijdende vrachtvervoer bevredigender geregeld dan thans.

De ondergetekenden hebben zich voorts beraden over de vraag of het noodzakelijk of wenselijk is bij een verhoging van de dieselolie-accijns tot f 15,57 per hl ook voor de personenauto's de dieseltoeslag af te schaffen. Berekeningen hebben uitgewezen dat voor deze categorie van autobezitters de pari-

	Nederland bestaand acc. + o.b.	België bestaand acc. + o.b.	Overeenkomst acc. + o.b.
Sigaretten (afhankelijk van de kleinhandelsprijs)	67,81% (bij f 1,55 per 25 stuks)	64,63% (bij 18 F per 25 stuks	—
Sigaren	8,43% + 12,28% (20,71%)	11,5% + 5,66% (17,16%)	(voor België) 11,5% + 5,66% (17,16%) (voor Nederland) 11,5% + 7,43% (18,93%)
Cigarillo's	14,43% + 12,28% (26,71%)	16% + 5,66% (21,66%)	(voor België) 16% + 5,66% (21,66%) (voor Nederland) 16% + 8,19% (24,19%)
Rooktabak per kg			
Prijsgroep I (< f 20)	28,43% + 12,28% (40,71%)	31,5% + 5,66% (37,16%)	31,5% + 5,66% (37,16%)
Prijsgroep II (> f 20 < f 24)	34,43% + 12,28% (46,71%)	31,5% + 5,66% (37,16%)	35,7% + 5,66% (41,36%)
Prijsgroep III (> f 24)	35,83% + 12,28% (48,11%)	31,5% + 5,66% (37,16%)	36,9% + 5,66% (42,56%)

g. Minerale oliën

De overeenkomst met betrekking tot de accijns van minerale oliën betekent voor Nederland dat in de tarieven met uitzondering van die voor zware stookolie enkele verschuivingen zullen gaan optreden.

Voor wat betreft de accijns op benzine zal het tarief met 1 cent per liter worden verlaagd. Hoewel bij de partners er sterk op is aangedrongen het thans in Nederland geldende accijnstarief voor benzine ad f 39,75 per hl. als tarief voor de gemeenschappelijke accijns op benzine over te nemen, bleek een zodanig tarief voor deze landen niet aanvaardbaar en is het gemeenschappelijke tarief vastgesteld op f 38,73.

Nu de accijns op minerale oliën, gebruikt voor het wegvervoer – aan te duiden met dieselolie – wordt verhoogd, is tevens voorgesteld om gelijktijdig met die verhoging de zgn. dieseltoeslag op de motorrijtuigenbelasting voor het vrachtwagen-

teit – het jaarlijkse aantal kilometers waarbij de fiscale lasten van dieselauto's even hoog zijn als die van benzine-auto's – rond de 7500 km ligt. Aangezien het werkelijke aantal per jaar gereden km voor deze weggebruikers gemiddeld veel hoger is, genieten zij een aanmerkelijk voordeel boven de gebruikers van benzine-auto's. Hieruit blijkt dat in het verleden voor deze categorie van motorrijtuigen de dieseltoeslag tot een te laag percentage is vastgesteld. Thans doet zich een passende gelegenheid voor dit voordeel te verminderen. Door de verhoging van de dieselolie-accijns en een handhaven van de dieseltoeslag wordt de pariteit verschoven naar plm. 10 000 km. Hoewel het gemiddelde aantal kilometers waarmede met dieselauto's gereden wordt hoger ligt dan 10 000 km achten zij het niet noodzakelijk om bij deze gelegenheid door verhoging van de toeslag nog een verdere verschuiving boven de 10 000 km te bewerkstelligen.

De accijns naar het tarief van f 15,57 per hl is alleen verschuldigd voor gasolie welke wordt gebruikt als brandstof voor motorrijtuigen op de openbare weg. Voor andere gasolie bedraagt de accijns f 3,26 per hl. Laatstbedoelde gasolie, ook wel aangeduid als huisbrandolie of dunne stookolie, zal ter onderscheiding van de gasolie welke is belast naar het hoge accijnstarief, moeten zijn voorzien van een herkenningsmiddel. Deze methode van onderscheiding tussen hoog en laag belaste olie wordt ook toegepast in België en in andere landen van de Europese Economische Gemeenschappen.

Voor landbouwtractoren, welke slechts bijkomstig van de openbare weg gebruik maken, zal worden toegestaan dat de laag belaste dieselolie – dus die welke van een herkenningsmiddel is voorzien – wordt gebruikt.

In het kader van de nieuwe tarifering bleek het niet mogelijk de bestaande vrijstelling voor huisbrandolie en petroleum gebruikt door particulieren en in bejaardentehuizen en de regeling inzake teruggaaf van accijns voor minerale olie welke is gebruikt voor verwarming bij de voortbrenging van uitgevoerde tuinbouwprodukten, te handhaven.

De ondergetekenden zijn er namelijk niet in geslaagd de Benelux-partners ervan te overtuigen, dat bij opheffing van de accijnscontrole aan de intragrens voldoende waarborgen aanwezig zijn dat de olie waarvoor de vrijstelling c.q. teruggaaf geldt alleen voor de daarvoor aangewezen doeleinden zal worden gebruikt. Afgesproken is evenwel, dat uiterlijk 1 januari 1974 deze vrijstelling en teruggaaf zullen zijn vervallen. De opheffing van deze vrijstelling zal de noodzaak met zich brengen de gevolgen hiervan voor de concurrentieverhoudingen tussen de verwarmingsoliën en het aardgas te bezien.

Met betrekking tot smeeroliën bleek het niet mogelijk tot overeenstemming te geraken over een uniforme wijze van accijnsheffing in de drie landen waarbij in de uitvoering geen praktische moeilijkheden waren te verwachten. Gezien de lage accijns in verhouding tot de verkoopprijs van deze produkten hebben de ondergetekenden erin toegestemd de accijns op deze oliën af te schaffen.

Omdat het niet mogelijk was overeenstemming te bereiken over de hoogte van de accijns van zware stookolie e.d., stellen de ondergetekenden met gebruikmaking van de daartoe in artikel 23 van de overeenkomst geboden mogelijkheid voor, naast een gemeenschappelijke accijns ad f 0,72 per 100 kilogram voor deze goederen een autonome accijns te heffen van f 0,68 per 100 kilogram, zodat in totaal de bestaande accijns op deze oliën in Nederland blijft gehandhaafd op f 1,40 per 100 kilogram. De mogelijkheid tot het treffen van administratieve voorzieningen, zonder dat zulks aanleiding geeft tot het handhaven van grensformaliteiten, is hier – gezien de soort, het gebruik en de categorie afnemers van deze oliën – aanwezig. De administratie van de afnemers biedt namelijk voldoende aanknopingspunten voor het berekenen van de verschuldigde accijns en de controle op de voldoening ervan. Zowel bij het overbrengen van deze soort minerale olie naar Nederland vanuit de partnerlanden als bij het brengen van die olie uit Nederland naar die landen kan langs administratieve weg heffing respectievelijk teruggaaf van de autonome accijns ad f 0,68 per 100 kilogram plaatsvinden.

De heffing van accijns van ingevoerde produkten die minerale oliën bevatten, wijkt af van de bestaande regeling en sluit aan bij de regeling die thans geldt voor de toepassing van het Tarief van invoerrechten. Voor de produkten die minder dan 70 gewichtspercenten minerale oliën bevatten, betekent de nieuwe regeling een verlichting van de accijnsdruk; voor de produkten met een hoger percentage minerale olie betekent de nieuwe regeling geen wijziging.

Bij de indeling van de minerale oliën in vier tariefgroepen was het noodzakelijk de omschrijving van de onderscheidene soorten in de drie landen op elkaar af te stemmen. Dit heeft meegebracht dat in Nederland enkele definities opnieuw moesten worden geformuleerd.

Budgettaire betekenis

De budgettaire betekenis van de in de accijnsovereenkomst vastgestelde tarieven blijkt voor Nederland uit het volgende overzicht. Bij de berekening is uitgegaan van de omzet van de goederen in het jaar 1971.

	Budgettaire consequenties op jaarbasis (mln.)	Invloed prijsindex %
1. Alcohol (verlaging van f 1700 tot f 1593)	— 25	— 0,01
2. Bier (geen wijziging van betekenis)	—	—
3. Wijn (geen wijziging van betekenis)	—	—
4. Frisdranken (geen wijziging van betekenis)	—	—
5. Suiker (definitief van f 19,— tot f 4,34)	—	(geen invloed omdat de verlaging al is doorgevoerd)
6. Tabaksfabrikaten:		
sigaretten (geen wijziging van betekenis)	—	—
sigaren (verlaging van 20,71% tot 18,93%)	— 6	— 0,01
cigarillo's (verlaging van 26,71% tot 24,19%)	— 1	
kerftabak (verlaging van 48,11% tot 42,56%)	— 30	— 0,08
7. Benzine (van f 39,75 tot f 38,73)	— 44	— 0,02
8. Gasolie (van f 4,40 tot f 3,26) [1]	— 25	—
9. Dieselolie (wegvervoer) (opheffing dieseltoeslag en vaststelling tarief op f 15,57)	— 20	—
10. Stookolie (ongewijzigd) [1]	—	—
	—151	— 0,12

[1] Ingaande 1 januari **1974:**

intrekking vrijstelling huisbrandolie	+ 37	+ 0,08
en opheffing restitutie tuindersolie	+ 20	—

Algemene bepalingen

Voor wat betreft de in hoofdstuk II van de overeenkomst voorkomende algemene bepalingen inzake de gemeenschappelijke accijnzen achten de ondergetekenden het nuttig naast hetgeen daarover in de gemeenschappelijke toelichting is vermeld, nog het volgende naar voren te brengen.

Ter uitvoering van artikel 16 van de overeenkomst is in artikel 12 van het wetsontwerp de mogelijkheid geopend bij algemene maatregel van bestuur de omschrijving van de accijnsgoederen, zoals die in de accijnswetten voorkomen – uiteraard binnen het raam van die accijnswetten – aan te vullen of te wijzigen. Aangezien in de accijnswetten van de partnerlanden – zoals reeds in de gemeenschappelijke toelichting is vermeld – deze delegatie reeds bestaat, is voor een uniforme toepassing van de accijnzen in de drie landen van de Benelux zulk een bepaling in de Nederlandse wetgeving onmisbaar. De belangen van handel en industrie, vooral met het oog op ongewenste

verstoring van concurrentieverhoudingen worden erdoor gebaat.

Bij het verlenen van gehele of gedeeltelijke vrijstelling van accijnzen zullen na overeenstemming over zodanige vrijstelling in het Comité van Ministers, voorzien in artikel 17 van de overeenkomst, de nationale accijnswetten volgens de normale wettelijke procedure moeten worden gewijzigd.

Wordt op grond van artikel 18 van de overeenkomst besloten tot wijziging van de accijnstarieven, dan kan de wijziging in de overeenkomst worden geëffectueerd volgens de procedure die is voorzien in artikel 19 van de overeenkomst. De aanpassing van de Nederlandse wetgeving kan dan krachtens artikel 13 van het wetsontwerp bij Koninklijk besluit geschieden, waarna wettelijke goedkeuring is vereist. Wordt deze goedkeuring niet verkregen, dan wordt het Koninklijk besluit ingetrokken op het tijdstip dat door het Comité van Ministers zo spoedig mogelijk voor de drie landen wordt vastgesteld.

Het autonoom afwijken van een gemeenschappelijke accijns, voorzien in artikel 20 van de overeenkomst, zal in Nederland alleen bij wet kunnen geschieden.

Het in artikel 12 van het wetsontwerp opgenomen machtigingsartikel kan mede dienen om aan de in artikel 21 van de overeenkomst bedoelde voorstellen gevolg te geven. Deze wijzigingen kunnen geen betrekking hebben op de accijnstarieven noch op de maatstaven van heffing, doch beperken zich tot andere wettelijke bepalingen welke naar gemeenschappelijk inzicht een gelijke economische werking van de regelingen in de weg staan. Voor het voeren van een slagvaardig beleid is het wenselijk dat zodanige bepalingen op korte termijn kunnen worden aangepast.

In de artikelen 15, 16 en 17 van het wetsontwerp wordt geregeld de navordering van accijns van in het vrije verkeer zijnde voorraden minerale oliën waarvan de accijns wordt verhoogd onderscheidenlijk de vrijstelling komt te vervallen.

Artikel 18 van het wetsonwerp is een in wijzigingswetten gebruikelijk artikel. Dit artikel biedt o.m. de basis voor het verlenen van teruggaaf van accijns voor produkten in het vrije verkeer waarvoor de accijns met ingang van 1 januari 1973 wordt verlaagd (alcoholaccijns en accijns op gasolie) en voor de teruggaaf van dieseltoeslag voor de motorrijtuigen waarvan nà 31 december 1972 die toeslag niet meer is verschuldigd. Met toepassing van artikel 18 zal mede uitvoering kunnen worden gegeven aan artikel 22, §§ 3–5, van de overeenkomst waarin de verrekening van de accijns is neergelegd.

Autonome wijzigingen

Van deze gelegenheid hebben de ondergetekenden gebruik gemaakt om enkele wijzigingen in sommige accijnswetten voor te stellen, die geen verband houden met de overeenkomst. Deze wijzigingen, welke in het algemeen van formele betekenis zijn, worden hierna in de desbetreffende artikelen van het wetsontwerp toegelicht.

Vervallen accijnzen

In hoofdstuk IV van de overeenkomst is voor Nederland opgenomen het vervallen van de accijns van stoffen houdende andere alcoholen dan ethylalcohol.

Deze accijns kan vervallen, nu het inwendig gebruik van deze stoffen door de mens alsmede het gebruik van deze stoffen bij de vervaardiging van parfumerieën e.d. in de drie landen is verboden.

Slotbepalingen

Hoofdstuk V van de overeenkomst bevat een aantal voor overeenkomsten als de onderhavige gebruikelijke bepalingen. Artikel 29 geeft de uiterste termijnen aan waarbinnen voor de in dat artikel vermelde accijnsgoederen in de verschillende landen de tarieven moeten zijn aangepast aan de in de overeenkomst vastgestelde tarieven voor die goederen. Artikel 30 regelt de tijdsduur van het van kracht zijn van de accijnsovereenkomst. In de tekst is duidelijk tot uitdrukking gebracht de belangrijkheid van de overeenkomst, die moet worden gezien als een uitvloeisel van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie.

Ook in de overeenkomsten tot eenmaking van het Beneluxdouanegebied en tot eenmaking van het Benelux-accijnsgebied, die een uitvloeisel zijn van dit Verdrag zijn gelijke bepalingen opgenomen.

Toelichting op de artikelen

Artikel 1. In dit artikel wordt de Benelux-accijnsovereenkomst goedgekeurd.

Artikel 2, letters A, B en AH. De verdeling van de Wet op de accijns van alcoholhoudende stoffen (*Stb.* 1963, 240) in afzonderlijke onderdelen vervalt nu van andere alcoholen dan ethylalcohol geen accijns meer wordt geheven. Met betrekking tot die andere alcoholen is een verbod opgenomen tot het voorhanden hebben, enz. ervan in produkten voor inwendig of uitwendig gebruik door de mens of in halffabrikaten daarvan (artikel 82*a*).

Artikel 2, letter C. Dat bij invoer van mousserende gegiste dranken evenals bij vervaardiging van die dranken in het binnenland zowel wijnaccijns als accijns van mousserende gegiste dranken is verschuldigd, is thans uitdrukkelijk in de tekst van artikel 2, tweede lid, tot uitdrukking gebracht.

Artikel 2, letter D. Zoals in het algemene gedeelte van deze toelichting is vermeld, is overeengekomen voor de heffing van de accijns van ethylalcoholhoudende produkten eenzelfde gedragslijn te volgen als voor de heffing van het invoerrecht. Dit houdt in dat ethylalcoholhoudende produkten ongeacht de alcoholsterkte in principe onder de accijnswet vallen. Uit praktische overwegingen blijven de alcoholhoudende stoffen die slechts sporen van alcohol bevatten buiten de accijnsheffing.

Artikel 2, letter E. Door de gewijzigde opzet van het accijnsstelsel van niet-mousserende gegiste dranken van andere vruchten dan druiven, krenten of rozijnen is het niet noodzakelijk meer een afzonderlijke omschrijving op te nemen zowel voor hier te lande vervaardigde als voor ingevoerde niet-mousserende gegiste vruchtendranken. Om die reden is de tekst van artikel 4, eerste lid, gewijzigd en is de verwijzing naar de posten van het Tarief van invoerrechten vervallen.

Voorts is, gelijk thans bij invoer, voor hier te lande vervaardigde niet-mousserende gegiste dranken van druiven, krenten of rozijnen de grens van 15 graden verhoogd tot en met 22 graden sterkte.

Aan de Minister is in het derde lid de bevoegdheid gegeven om bepaalde niet-mousserende gegiste dranken, wanneer daartoe in de Benelux wordt besloten, gelijk te stellen met dranken vervaardigd van andere vruchten dan druiven, krenten of rozijnen.

Hierdoor zullen dranken die vergelijkbaar zijn met gegiste vruchtendranken – bij voorbeeld gegiste dranken van honing of rijst – kunnen worden gebracht onder het regime van de wijnaccijns in plaats van onder dat van de alcoholaccijns.

De wijzigingen van het vierde en vijfde lid van artikel 4 houden verband met de wijzigingen van het eerste lid.

Artikel 2, letter F. Nu in de nieuwe omschrijving van niet-mousserende gegiste vruchtendranken in artikel 4 niet meer is verwezen naar posten van het Tarief van invoerrechten is in de omschrijving van mousserende gegiste dranken in artikel 5, eerste lid, letter *b*, de verwijzing naar tariefposten eveneens vervallen.

Artikel 2, letter G. Dit onderdeel houdt een aanvulling in van artikel 6. Volgens deze aanvulling geldt het binnenvoeren van door de lucht uit Luxemburg afkomstige alcoholhoudende stoffen als invoer. Met verwijzing naar hetgeen in het algemene gedeelte van deze toelichting is opgemerkt, zij vermeld

dat door de heffing van accijns van deze alcoholhoudende stoffen ingevolge artikel 7, derde lid, een zelfde bedrag aan accijns wordt geheven als van binnen het rijk vervaardigde of van buiten de Benelux ingevoerde alcoholhoudende stoffen. De accijns in Luxemburg is namelijk f 3,62 lager dan in België en Nederland.

Artikel 2, letter H. Deze wijziging houdt verband met de verlaging van het tarief van de alcoholaccijns en de vaststelling van het tarief voor de uit Luxemburg uit het vrije verkeer afkomstige alcoholhoudende stoffen. Opgemerkt zij dat indien deze stoffen in Luxemburg niet in het vrije verkeer zijn de alcoholhoudende stoffen in Nederland slechts in het vrije verkeer kunnen worden gebracht door een aangifte ten invoer te doen; alsdan is accijns verschuldigd op grond van artikel 7, tweede lid.

Het vrijstellingsregime is in Benelux gelijk, zodat van alcoholhoudende stoffen die aan dat regime zijn onderworpen bij invoer in Nederland geen accijnsheffing plaatsvindt.

Artikel 2, letters I en J. Van de gelegenheid tot wijziging is gebruik gemaakt om aan de Minister in twee gevallen waaraan in de praktijk behoefte bestaat een delegatiebevoegdheid te geven.

Het komt voor dat in een vrijstellingspand verontreinigde alcoholhoudende stoffen worden gezuiverd, zodat deze opnieuw voor vrijstellingsdoeleinden kunnen worden gebruikt. Nu daarin in het vrijstellingsregime kan worden voorzien is het overbodig dat het pand waar deze zuivering plaatsvindt wordt aangemerkt als een distilleerderij. Artikel 9 biedt daartoe nu de mogelijkheid.

De wijziging van artikel 10 beoogt aan de Minister de bevoegdheid te geven gebouwen, erven en besloten terreinen welke middellijk of onmiddellijk gemeenschap hebben met een bergplaats niet aan te merken als tot die bergplaats te behoren. Aan een zodanig bevoegdheid bestaat behoefte voor gevallen waarin de ligging van de bergplaats zodanig is dat voor het uitoefenen van fauduleuze praktijken niet behoeft te worden gevreesd.

Artikel 2, letters K, L, M, N, W en Z. De wijzigingen van artikel 38, 40, 45, 60, 87 en 92 beogen bewoordingen van de hier geregelde materie aan te passen aan de omstandigheid dat Benelux voor de accijnzen voortaan als één gebied wordt aangemerkt.

Artikel 2, letter O. In artikel 73, tweede lid, wordt het tarief van de accijns voor parfumerieën, toiletartikelen en kosmetische produkten en voor alcoholhoudende stoffen die dienen voor de bereiding van die produkten verlaagd van f 850 tot f 522 per hectoliter absolute alcohol bij een temperatuur van 15 graden Celsius.

Artikel 2, letter P. Afgesproken is dat voor de verliezen bij de bereiding van parfumerieën, toiletartikelen en kosmetische produkten maximaal een korting van één percent kan worden verleend. De mogelijkheid daartoe is opgenomen in artikel 73*a*.

Artikel 2, letter Q. Het tarief van de alcoholaccijns is in Luxemburg lager dan in Nederland. Artikel 75*a* beoogt nu om, bij algemene maatregel van bestuur, het mogelijk te maken om in gevallen dat alcoholhoudende stoffen worden verzonden naar Luxemburg een teruggaaf te verlenen van het verschil in accijns. (f 3,62 per hectoliter, per graad sterkte).

Artikel 2, letter R. Nu, zoals in het algemene gedeelte van deze toelichting is medegedeeld, in Beneluxverband is afgesproken de zgn. delcredere korting op te heffen moet artikel 80 vervallen.

Artikel 2, letter S. Op het in artikel 82*a* op te nemen verbod is reeds de aandacht gevestigd in de toelichting op artikel 2, letter A. De sanctie op overtreding van het verbod is opgenomen in artikel 112*a*.

Artikel 2, letters T, V, X en IJ. De tekstuele wijziging van artikel 83 vloeit voort uit de wijziging van artikel 85 alwaar aan de Minister mede de bevoegdheid is gegeven om naast vrijstelling van wijnaccijns voor niet-mousserende vruchtendranken van andere vruchten dan druiven, krenten of rozijnen welke hier te lande onder bepaalde voorwaarden zijn vervaardigd, vrijstelling te verlenen indien die dranken onder dezelfde voorwaarden worden ingevoerd.

Aangezien van mousserende gegiste dranken zowel bij vervaardiging als bij invoer wijnaccijns is verschuldigd – artikel 83 – is het tarief van de accijns van mousserende dranken in vergelijking met het bestaande tarief met het bedrag van de wijnaccijns verlaagd en zijn de vrijstellingsbepalingen – artikel 85*a* – aangepast. Voorts is bij de opzet van het tarief, overeenkomstig de onderscheidingen in dat tarief in de accijnsovereenkomst, rekening gehouden met de alcoholsterkte van de dranken. Het verlaagde tarief vindt slechts toepassing indien de verpakking aan bepaalde eisen voldoet.

Tevens is een artikel 90*a* ingevoegd op grond waarvan het mogelijk is dat bij algemene maatregel van bestuur vrijstelling of teruggaaf van accijns kan worden verleend in gevallen waarin bij invoer vrijstelling of teruggaaf van invoerrecht wordt verleend.

Artikel 2, letter U. De redactie van artikel 84, derde lid, is gewijzigd om tot uitdrukking te brengen dat ook voor fabrieken waar van accijns vrijgestelde niet-mousserende gegiste vruchtendranken worden vervaardigd het stelsel van heffing en het toezicht geregeld wordt bij algemene maatregel van bestuur.

Artikel 2, letters AA, AB, AC, AD, AE en AG. Aangezien het vervoer van een distilleertoestel in Nederland, gelijk thans in de BLEU, voortaan niet meer gedekt behoeft te zijn door een document, kan artikel 103 vervallen. Het voorhanden hebben van een distilleertoestel blijft gebonden aan een vergunning. Om die reden dient bij vervoer en sloop van een distilleertoestel kennis te worden gegeven aan de inspecteur (artikel 101).

Artikel 2, letters AF en AI. Bij deze onderdelen worden formele wijzigingen aangebracht die verband houden met de verbodsbepaling inzake het aanwenden van andere alcoholen dan ethylalcohol in produkten voor inwendig of uitwendig gebruik door de mens.

Artikel 3, letter A. De wijziging van artikel 2 van de Wet op de accijns van alcoholvrije dranken (*Stb.* 1971, 731) behelst de verlaging van de accijns van mineraalwater van f 14,50 tot f 7,25 per 100 liter.

Artikel 3, letters B en C. Het tweede lid van artikel 7 beoogt de uitslag van alcoholvrije dranken uit de fabriek met bestemming opslag onder krediet, evenals de uitslag uit de fabriek met bestemming uitvoer, gelijk te stellen met uitslag ten uitvoer uit accijnsentrepot. Door deze gelijkstelling liggen de formaliteiten die bij de uitslag moeten worden vervuld vast.

De wijziging van artikel 7, derde lid, maakt het mogelijk voor de uitslag uit de fabriek minima voor te schrijven. Aangezien er geen behoefte blijkt te bestaan om voorraadscontrole uit te oefenen op alcoholvrije dranken welke zijn opgeslagen in een particulier douane-entrepot kan het tweede lid van artikel 9 vervallen.

Artikel 3, letter D. Nu voor limonade en mineraalwater in artikel 2 een afzonderlijk tarief voor de accijns is opgenomen is in artikel 11 bepaald dat de fabrikant de hoeveelheden waarvoor hij de accijns is verschuldigd moet splitsen naar de onderscheidingen van het tarief.

Artikel 3, letter E. Artikel 11*a* verplicht de fabrikant van alcoholvrije dranken die niet voldoet aan zijn in artikel 5 opgelegde verplichting tot zekerheidstelling voor de accijns om vóór elke uitslag tot verbruik aangifte te doen met gelijktijdige betaling van de accijns.

Artikel 3, letter F. Bij dit artikel wordt voorgesteld om op het voetspoor van de andere accijnswetten een bepaling op te nemen die de mogelijkheid biedt om afwijking van de Wet op de accijns van alcoholvrije dranken toe te staan. Het ligt in het voornemen op grond daarvan de opslag in een ander douane-entrepot dan een publiek of particulier entrepot toe te staan (verg. art. 9 van die wet).

Arikel 4, letter A. Ter uitvoering van hetgeen is overeengekomen met betrekking tot het tarief van de bieraccijns is in artikel 2, eerste lid, van de Wet op de accijns van bier (*Stb.* 1963, 241) het accijnstarief gewijzigd en is voor de eerste 10 000 hectolitergraden een afzonderlijk tarief ingevoerd.

De wijziging van het tweede, vierde en vijfde lid behelst voor de invoer een aanpassing van dat tarief en houdt verband met de omstandigheid dat bij invoer de accijns voortaan wordt berekend naar het extractgehalte. Dit laatste brengt geen wijziging in de bestaande toestand.

Artikel 4, letter B. De aanvulling van artikel 24 beoogt in gevallen waarin een bierbrouwer geen zekerheid heeft gesteld voor de accijns welke hij verschuldigd kan worden, het aannemen van een werkaangifte, overeenkomstig de in de Wet op de accijns van alcoholhoudende stoffen gevolgde gedragslijn, te kunnen weigeren.

Artikel 4, letter C. Door de uitbreiding van het accijnstarief voor het hier te lande vervaardigde bier met een vierde trapje, is het noodzakelijke in artikel 28 de verwijzing naar artikel 2 aan te passen.

Artikel 5, letter A. Overeengekomen is ook goederen waarvan het suikergehalte 5 bedraagt als suikerhoudende goederen aan te merken. Artikel 2, vierde lid, letter *a*, van de Wet op de accijns van suiker (*Stb.* 1964, 206) is in die zin gewijzigd. Gezien het lage tarief van de suikeraccijns is deze wijziging voor belanghebbenden slechts van geringe betekenis.

Voor suiker gebezigd bij de vervaardiging hier te lande van alcoholhoudende dranken en wijn wordt geen vrijstelling verleend van de suikeraccijns. Deze dranken worden thans bij invoer niet aangemerkt als suikerhoudende goederen, zodat geen suikeraccijns wordt geheven. Door het vervallen van artikel 2, vierde lid, letter *b*, van de wet wordt die ongelijkheid in belasting tussen hier te lande vervaardigde en ingevoerde dranken, welke suiker bevatten, opgeheven. Ook bij invoer is voortaan suikeraccijns verschuldigd.

Artikel 5, letter B. De wijziging van artikel 3 van de wet behelst de verlaging van het tarief van de suikeraccijns tot het unificatietarief alsmede het vervallen van het tariefvoordeel van f 0,20 per 100 kilogram nettogewicht voor ruwe suiker en basterdsuiker, in vaste vorm, met uitzondering van zogenaamde witgedraaide ruwe suiker.

In het kader van de unificatie van de accijnzen was, zoals in het algemene gedeelte van deze toelichting is medegedeeld, voor een speciaal tarief voor deze produkten geen ruimte meer.

Artikel 5, letter C. Door het opheffen van het tariefvoordeel voor ruwe suiker en basterdsuiker in artikel 3 is artikel 6 overbodig geworden.

Artikel 5, letter E. De wijziging van artikel 36 beoogt de bewoording van de hier geregelde materie aan te passen aan de omstandigheid dat de Benelux voor de accijnzen voortaan als één gebied wordt aangemerkt.

Artikel 5, letters D en F. Bij deze onderdelen zijn de artikelen 8 en 41 aangepast aan het gewijzigde artikel 3.

Artikel 6, letter A. De wijziging van artikel 3 van de Wet op de accijns van tabaksfabrikaten (*Stb.* 1964, 208) behelst een aanpassing van het tarief van de accijns aan het accijnstarief in de overeenkomst. Zoals reeds in het algemene deel van de toelichting is uiteengezet zijn tevens afspraken gemaakt met betrekking tot de hoogte van de b.t.w.-percentages voor tabaksfabrikaten.

Artikel 6, letter B. Deze wijziging beoogt in artikel 47 een omissie te herstellen.

Artikel 7, letter A. Nu voor produkten die minerale oliën bevatten bij invoer een afzonderlijk tarief is vastgesteld, afhankelijk van het bestanddeel minerale olie, is het noodzakelijk in artikel 1 van de Wet op de accijns van minerale oliën (*Stb.* 1964, 207) deze produkten te noemen. In het tweede en derde lid van dat artikel wordt nader omschreven welke goederen als minerale oliën zijn aan te merken. Deze omschrijvingen verschillen in materieel opzicht niet met hetgeen thans in de accijnswetgeving dienaangaande is opgenomen.

Artikel 7, letter B. De wijziging van artikel 2 behelst de aanpassing van het tarief van de accijns van minerale oliën aan het unificatietarief, alsmede de invoering van het autonome tarief voor zware stookolie en andere minerale oliën bestemd om te worden gebruikt als brandstof. Zijn deze oliën betrokken uit de BLEU dan wordt een accijns geheven van f 0,68. Bij het overbrengen van deze oliën naar de BLEU wordt een teruggaaf verleend.

Om in Benelux voor de onderscheiden soorten minerale oliën gelijke benamingen te hebben, zijn de aanduidingen 'benzine' en 'petroleum' vervangen door: lichte olie onderscheidenlijk halfzware olie.

Artikel 7, letter C. In artikel 2*a* is het tarief van de accijns neergelegd voor ingevoerde produkten welke minerale oliën bevatten. Zoals hiervoor uit het onder letter B vermelde blijkt wordt voor zware stookolie en andere minerale oliën autonoom een accijnstarief vastgesteld dat f 0,68 hoger is dan het unificatietarief. Uit praktische overwegingen blijft voor produkten die zware stookolie en andere minerale oliën bevatten heffing van een autonome accijns achterwege.

In de artikelen 3 tot en met 7 zijn de definities van de onderscheiden soorten minerale oliën opgenomen.

Artikel 7, letter D. De wijziging van artikel 8 beoogt slechts een redactionele wijziging aan te brengen.

Artikel 7, letters E, G en K. De ingevolge artikel 2, tweede lid, verschuldigde accijns voor uit België of Luxemburg betrokken zware stookolie en andere minerale oliën kan, aangezien er aan de intragrens geen accijnsformaliteiten meer behoeven te worden verricht, aldaar niet meer worden geheven. Deze accijns is verschuldigd door degene die de minerale olie betrekt.

Het gebruik van deze olie vindt veelal plaats in grote hoeveelheden en indien speciale voorzieningen zijn getroffen met betrekking tot de verbrandingsapparatuur. Deze omstandigheden beperken de categorie van afnemers tot enkele grote ondernemers waarvan de boekhouding voldoende waarborgen biedt voor controle. Het niet tijdig voldoen aan de in artikel 23*a*, derde lid, opgenomen verplichting tot het doen van aangifte is strafbaar gesteld in artikel 37*a*. Voor de zware stookolie en andere minerale oliën waarvoor een accijns is betaald van f 1,40 en welke worden verzonden naar België of Luxemburg, bestaat de mogelijkheid die verzending langs administratieve weg te controleren en vervolgens ingevolge artikel 29 teruggaaf te verlenen van de autonome accijns. Artikel 29*a* beoogt het mogelijk te maken om voor gasolie en lichte stookolie welke worden gebruikt voor doeleinden waarvoor met het lagere tarief belaste olie gebruikt mag worden een gedeeltelijke

vrijstelling of een teruggaaf te verlenen in de gevallen dat om bijzondere redenen onvermengde olie moet worden gebruikt.

Artikel 7, lettter F. Alleen gasolie en lichte stookolie welke niet zijn vermengd met herkenningsmiddelen en waarvoor dus de hogere accijns is verschuldigd, mogen worden gebruikt voor het voortbewegen van motorrijtuigen op de openbare weg. Om een goede controle mogelijk te maken verbiedt artikel 27, eerste lid, letter *d*, het voorhanden hebben van andere minerale oliën dan hiervoor bedoeld in de brandstoftank van die motorrijtuigen, alsmede het voorhanden hebben van die oliën bij tankstations en dergelijke.

Het tweede lid bevat voor motorrijtuigen die geen en voor landbouwtractoren die slechts bijkomstig gebruik maken van de openbare weg een ontheffing van dit verbod.

Artikel 7, letters H en I. De vrijstellingen zijn opnieuw geformuleerd nu bepaalde vrijstellingen en teruggaven, zoals de huisbrandvrijstelling en de teruggaaf voor tuinbouwprodukten, zullen vervallen en smeerolie wordt vrijgesteld.

Het tijdelijk – tot uiterlijk 1 januari 1974 – handhaven van de vrijstelling en teruggaaf is geregeld in artikel 14 van het wetsontwerp. Nu alle gebruik van lichte olie anders dan als motorbrandstof is vrijgesteld van accijns is de gedeeltelijke vrijstelling voor lichte olie (voornamelijk voor gebruik als hulpstof) vervallen.

Artikel 31*a* opent de mogelijkheid om fabrikanten die alleen vrijgestelde produkten (bijv. smeeroliën) vervaardigen te ontheffen van bepaalde verplichtingen.

Artikel 7, letter J. Het afscheiden van mengmiddelen alsmede overtreding van het verbod om minerale oliën. welke zijn voorzien van een herkenningsmiddel, voorhanden te hebben is strafbaar gesteld in het gewijzigde artikel 178 van de Algemene wet inzake de douane en de accijnzen onderscheidenlijk in artikel 173, tweede lid, van die wet. Het voorhanden hebben van zodanige oliën in een brandstoftank van een motorrijtuig dat zich elders dan in een gebouw en/of besloten terrein bevindt is via artikel 1, derde lid, van voornoemde wet strafbaar gesteld als verboden vervoer.

Om die reden kan het afzonderlijk strafbaar stellen van het voorhanden hebben van bepaalde minerale oliën dus vervallen.

Artikel 8. Zoals reeds in het algemene gedeelte van deze toelichting is vermeld, wordt de lichte olie aan de werkingssfeer van de Wet tot tijdelijke verhoging of verlaging van belasting op grond van conjuncturele overwegingen (*Stb.* 1970, 605) onttrokken.

Artikel 9. De wijziging van artikel 6 van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1966 (*Stb.* 332) beoogt de zgn. dieseltoeslag te handhaven voor personenauto's, welke een andere brandstof bezigen dan lichte olie, alsmede alle andere motorrijtuigen die een andere brandstof dan lichte olie of dieselolie als motorbrandstof gebruiken. Voor de gronden waarop dit voorstel steunt zij verwezen naar het algemene gedeelte van deze toelichting.

Artikel 10, letter A. Zoals reeds in het algemene deel van de toelichting is vermeld, wordt voor sigaren, cigarillo's, rooktabak, pruimtabak en snuif het tarief van de omzetbelasting, zoals dat voorkomt in artikel 28 van de Wet op de omzetbelasting 1968 (*Stb.* 329) verlaagd.

Artikel 10, letter B. De wijziging van post 36, letter *a*, van tabel I bevat een aanpassing aan de wijziging van de benamingen van minerale oliën.

Artikel 11, letter A. De Wet van 22 mei 1845 (*Stb.* 22) op de invordering van 's Rijks directe belastingen kent in artikel 11 een schorsing van de verjaringstermijn voor directe belastingen gedurende de tijd welke de belastingschuldige niet binnen het Rijk in Europa woont of gevestigd is. In de Algemene wet inzake de douane en de accijnzen ontbreekt een dergelijke bepaling. Het is wenselijk gebleken de invorderingsbepalingen van beide wetten, voor zover deze verschillen niet voortvloeien uit de aard van de invoerrechten en de accijnzen, zoveel mogelijk gelijk te maken.

De wijziging van artikel 150 strekt daartoe.

Artikel 11, letter B. Artikel 178 van de Algemene wet inzake de douane en de accijnzen regelt de strafbaarstelling van de afscheiding van de mengmiddelen welke met het oog op het verlenen van vrijstelling of vermindering van belasting zijn voorgeschreven. Ook in andere gevallen is echter vermenging voorgeschreven bijv. om te kunnen controleren of bepaalde minerale oliën die niet mogen worden gebruikt voor het voortbewegen van motorrijtuigen toch als zodanig worden gebruikt. Het wordt daarom wenselijk geoordeeld de bepaling van artikel 178 zodanig uit te breiden dat deze betrekking heeft op alle gevallen waarin vermenging is voorgeschreven.

Het aanbieden van ondeugdelijke mengmiddelen is strafbaar gesteld in het tweede lid van artikel 178. Het derde lid van dat artikel kent voor overtredingen van het eerste lid, gepleegd met het oogmerk om belasting te ontgaan, een strafverzwaring. De wijziging van het derde lid strekt ertoe, die strafverzwaring ook te doen gelden voor de in het tweede lid verboden handelingen.

Artikel 12. Bij algemene maatregel van bestuur is het op grond van artikel 12, letter *a*, van het wetsontwerp mogelijk de omschrijving van de goederen waarvan een gemeenschappelijke accijns word geheven en welke in het algemeen in de accijnswetten zelf voorkomen, in overeenstemming te brengen met de omschrijvingen van die goederen waartoe de Ministers zijn gekomen om een gelijke toepassing van die accijnzen in de drie landen te waarborgen. Zoals reeds in het algemene deel van de toelichting is vermeld zal die nadere omschrijving uiteraard zodanig zijn dat het kader van die accijnswetten niet wordt overschreden.

Letter *b* van dat artikel biedt de mogelijkheid op snelle wijze de accijnswetgeving te wijzigen voor gevallen waarin de Regeringen tot de conclusie komen dat de toepassing van de bepalingen van die wetgeving leidt tot niet aanvaardbare verschillen in economische werking van de accijnzen.

Arikel 13. Het comité van Ministers kan met gebruikmaking van de procedure voorzien in artikel 19, letter *b*, van het Benelux Unie Verdrag gemeenschappelijke accijnzen invoeren op andere goederen dan waarvoor nu reeds gemeenschappelijke accijnzen zijn vastgesteld alsmede gemeenschappelijke accijnzen verhogen, verlagen of afschaffen. Op grond van artikel 13 van het wetsontwerp kunnen de nationale accijnswetten bij Koninklijk besluit met deze wijzigingen in overeenstemming worden gebracht.

Op dezelfde wijze kunnen de nationale accijnswetten worden aangepast aan door het Comité van Ministers op grond van letter *a* van artikel 19 van dat Verdrag genomen beschikking waarin de tarieven van de gemeenschappelijke accijnzen tot een maximum van 1/3 van het tarief kunnen worden verhoogd of verlaagd. Wordt deze overeenkomst of deze beschikking in één van de drie landen niet goedgekeurd dan bepaalt het Comité van Ministers zo spoedig mogelijk het tijdstip waarop de wijziging in de drie landen ongedaan zal worden gemaakt. Met toepassing van artikel 13 van het wetsontwerp kan dan bij Koninklijk besluit de oude situatie weer worden hersteld.

Artikel 14. In artikel 14 van het wetsontwerp is geregeld de continuering tot uiterlijk 1 januari 1974 van de vrijstelling van accijns voor de zgn. huisbrandolie voor particulieren en de teruggaafregeling accijns voor de zgn. tuindersolie. Zoals reeds in het algemene deel van de toelichting is vermeld is in het overleg besloten dat de beide in Nederland bestaande regelingen zullen worden opgeheven. Als uiterste datum is daarvoor afgesproken 1 januari 1974.

Artikelen 15, 16 en 17. In de artikelen 15, 16 en 17 wordt geregeld de navordering van de accijns van minerale oliën voor halfzware olie alsmede voor gasolie en lichte stookolie, bestemd voor het vervoer op de openbare weg.

Artikel 18. Ter uitvoering van dit artikel zullen bepalingen worden vastgesteld waarin is geregeld de teruggaaf van accijns over voorraden goederen welke zich op 1 januari 1973 in het vrije verkeer bevinden. Alleen de verlagingen van de alcoholaccijns, de accijns op gasolie (niet bestemd voor het vervoer op de openbare weg) en de accijns op smeerolie zijn van een zodanige omvang dat het noodzakelijk is voor de goederen waarvoor die accijnzen naar het oude tarief zijn voldaan een teruggaaf te verlenen. Voorts zullen ter uitvoering van dit artikel worden vastgesteld de regelen die inhouden de toewijzing van de opbrengsten van de gemeenschappelijke accijnzen. Zoals reeds in het algemene deel van de toelichting is vermeld zal daarbij worden uitgegaan van het principe dat de accijns het land toekomt waar de accijnsgoederen worden verbruikt.

Artikel 19. De artikelen 27 en 28 van de wet van 15 juni 1951 (*Stb.* 215) houdende goedkeuring en uitvoering van het in 1950 gesloten Benelux Accijns Unificatie Verdrag, kunnen vervallen.

De in die artikelen neergelegde regelen inzake het achterwege blijven van de heffing onderscheidenlijk teruggaaf van accijnzen bij overschrijding van de intragrenzen hebben tot nu toe slechts toepassing gevonden voor de geünificeerde wijnaccijns. Nu ingevolge de Overeenkomst tot eenmaking van het Benelux-accijnsgebied – welke overeenkomst mede op 1 januari 1973 in werking treedt – met ingang van die datum het gebied van België en Luxemburg niet meer als buitenland is te beschouwen, bestaat aan het handhaven van die artikelen c.q. opnemen van de inhoud van die artikelen in het onderhavige wetsontwerp geen behoefte.

Artikel 20. Dit artikel bewerkstelligt dat de wijzigingen van de nationale accijnswetten gelijktijdig met de Accijnsovereenkomst – 1 januari 1973 – in werking treden.

De Minister van Financiën,

R. J. NELISSEN.

De Staatssecretaris van Financiën,

W. SCHOLTEN.

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,

WESTERTERP.